

Když ten svůj příběh vyprávěl, ne snad, že by se styděl, spíš těch šest přiznaných let v nacistickém vězení zlehčoval, a jen jednou mezi čtyřma očima připustil, že to zase taková idyla nebyla, prožil si své.

Kápl božskou v okamžiku, kdy se dozvěděl, že Ota Pavel, jeden ze tří bratrů Popperů, ten nejmladší, který zůstal doma s mámou, protože byl ze smíšené rodiny a nebyl židovského vyznání, prožíval prý okupaci v Protektorátu psychicky hůř než starší bráchové Jirka a Hugo v Osvětimi a v Mauthausenu.

Zima

Ten okamžik, než se to stalo, si Viktor Hodač dlouho pamatoval. Byla neděle, jediný den, kdy nepracovali, nechávali je zdánlivě na pokoji, i hovado si potřebuje odpočinout, ačkoli byli míň než ono. V promrzlém oranienburském baráku vyprávěl Marcel jeden ze svých pikantních milostných příběhů. Před okupací byl vojenským pilotem, ale po patnáctém březnu třicet devět se moc dlouho rozhlížel, trpělivě čekal na avízo, aby zdrhl. Než se ale stačil dostat za hranice, tak ho sebrali, a teď si kvůli tomu stále nadával, že neměl na nikoho čekat, ale rozhodnout se sám. Ve srovnání s nimi přece jen jako voják všechno v lágru snášel líp, měl navíc nejlepší fyzičku, dokonce absolvoval jakýsi kurs přežití, kdyby havaroval na nějakém pustém místě.

Marcel vlastně mezi ně nezapadal, jediný na cimře nebyl studentem, bůh ví, jak se vůbec mezi ně dostal, nemělo to logiku, co ale vůbec mělo? Snad existovala jen v nejvyšším patře toho jejich nového nacistického světového řádu i konečného řešení,

nebo jak tomu říkali, to první pro ně, druhé pro ostatní. Někde dole už nezáleželo na detailu, jednotlivec neznamenal nic, a to bylo rozhodující. Možná byl důvod, proč Marcela zavřeli, většina z ostatních v tom byla náhodou, tedy z jejich hlediska nevinně, což ovšem zas byla jen iluze. Další ze stovek zatčených studentů byli v Sachsenhausenu, pár tady v Oranienburgu, asi proto, že měli nějak svým studijním oborem blízko ke stavařině.

Viktor si dokonce pamatoval i tu epizodu, kterou tehdy Marcel vyprávěl. Kdosi se totiž po pointě vyprávění zeptal, jak se ta sexuálně neukojitelná ženská vlastně jmenovala, a Marcel se hned zasekl: - To už se mi, kamaráde, taky jednou podařilo... Vyprávěl jsem na jakémsi soustředění nebo leteckém dnu, jak jsem si užíval s jednou paničkou na brněnském letišti, byla to manželka pilota a pracovala jako účetní v intendantním skladu, tam jsme se taky scházeli o polední přestávce místo oběda, i když to bylo děsivě riskantní, náš starej říkal, myslím velitel pluku, když něco podobnýho prasklo, že nedovede pochopit, jak se někdo může milovat s manželkou flígra, kterému se denně dívá do očí, rozhlédl se Marcel kolem, jestli se zasmějeme, mluvil vždycky takhle doširoka a rozbíhavě a zároveň si ověřoval, jak jeho vyprávění u posluchačů zabírá. - Vždycky ji budu vidět, pokračoval Marcel po jejich smíchu dál, jak leží úplně nahá mezi balíky zelených vojenských přikrývek, když jsem byl dole pod ní, pěkně mě žraly do zad, instinktivně se podrbal na kříži, ale teď jsou to vši nebo v lepším případě blechy, pánové, upřesňoval, tenkrát to byly jen žíně nebo co... Byl jsem vždycky pěkně poškrábanej, ale spíš od jejích dlouhých ostřejších nehtů, když se přestala ovládat, což v krajním případě uměla i předstírat, aby vyhověla a potěšila, nemluvě o tom, že vždycky nejmíň tejděn ze mě z těch dek táhl naftalín, pak proč se nám říká naftalíni, myslím dělesloužícím, teda dýzlákům, zase se rozhlédl kolem.

- Ale to odbočuju, pokračoval Marcel, i když ostatní moc nezareagovali, ona vždycky strašně dlouho hledala tu správnou polohu pod těmi svými zadními partiemi, zvedala se při tom zároveň na ramenech a v pánvi do takového mostu, nikdy ji nenapadlo, aby si tam ten kutloch nějak srovnala a vyzkoušela předem a já nemusel zbytečně čekat, nebo aby si na ty deky třeba hodila prostěradlo, když už ne rovnou vysloužilej padák z čistýho hedvábí, abychom si připadali třeba jako v Číně, ale stejně to byl krásnej pohled, jak už s nedočkavými kolínky od sebe vrtí tím zadečkem, než konečně byla spokojená, v adjustační poloze, jak říkal náš plukovní ženista, a je možné ji odjistit, tedy vstoupit do jejího království nebeského. Teď by mi stačilo, kdybych se na ni třeba právě jen díval, jak se tam nakrásně uvelebuje...

Chvíli jako by se zasníl nebo zapomněl, proč vůbec tu epizodu vypráví. Možná se zamyslel, jestli má vůbec cenu cosi tak noblesního vyprávět, jestli ostatní v té lednové neděli místo rozptýlení spíš nestresuje. Chtěl jen, aby mysleli na něco jiného než na to, že zítra zase půjdou dávat dohromady montované stěny stejných baráků, ve kterých sami žili, aby je maníci z Todtovy organizace postavili pro další várku muklů, až se Němcům bude dařit obsazovat málem bez boje jednu zem za druhou a budou lidi zavírat za každou blbost nebo za nic.

Možná je Marcel mate stejným způsobem, jako tu jeden kuchař z Hradu občas vyprávěl ne ani tak o tom, co vařil Masarykovi nebo Benešovi, to prý nestálo za řeč, ale o labužnických orgiích, když se připravovala slavnostní večeře, třeba při státní návštěvě nějakého exotického pohlavára. Kdyby neměl už tu zatím jen začátečnickou koncentračnickou zkušenost, Viktor by myslel, že dělat v lágru někomu chutě je ne trochu, ale hodně bestiální. Jenže opak byl pravdou. Tohle vyprávění psychicky posilovalo jejich vůli, odhodlání přežít, aby se těch gurmánských laskomin ještě v životě dožili.

